

издаването на вестника. Като търговец и запознат с проблемите на печата, той сигурно е знаел, че разходите по печатането, хартията и разпространението на всекидневниците са едни от най-високите. Но в началото не му липсва оптимизъм за преодоляване на трудностите. Предложението е прието от Петко Р. Славейков и Стефан Илич, но и те се безпокоят за икономическото обезпечаване на изданието. „Парите напред. На вера вече не свирим“ - предупреждава Славейков в своя вестник „Гайда“. Предложено е да се образува специален фонд от 1-2 хил. лири и да се осигурят най-малко четирима редактори. Опасенията обаче са, че „знаем си хората, с които разполагаме, било тук, било из областите на царството“¹⁷. Издаването на всекидневника е подкрепено от читалищните деятели Георги Груев, Станчо Брадински, Димитър х. Павлиев и учителя Тодор Шишков. Зад инициативата на Димитър Добрович застава с дарение от 50 лири и Гаврил Моравенов, но и той се интересува кой ще се заеме с „едно такова сериозно предприятие“¹⁸. Впрочем още през 1850 г. Найден Геров търси съдействие от копривщенския търговец да издава български вестник в Цариград. Тогава Моравенов го насочва към българската община в Пловдив, защото сънародниците ни в османската столица „повече на устата са родолюбци“¹⁹.

Желанието на Димитър Добрович българската колония в Цариград да издава „един голям ежедневен вестник добре информиран и добре редактиран“ не се осъществява. Предварителните опасения са основателни, но причините са и в други посоки. Ограниченият извор на материал не позволява да направим прецизен анализ на проекта. Като пример Добрович посочва гръцкия „Неологос“, издаван от Вутирадес, привърженик на Мегали идея. Намерението за подражание може да се търси само във вестникарската периодичност, но не и в съдържанието. От края на 60-те години на XIX в. безпристрастният някога „Неологос“ се обявява остро срещу претенциите на българите върху Тракия и Македония²⁰. Но замисълът не трябва да се представя само върху плоскостта на противопоставяне на гръцките или други чужди всекидневници. Със сигурност един нов български вестник в този исторически момент би защитавал успешно националната идея. От друга страна, принадлежността му към списъка на всекидневниците би дала повече самочувствие на българската колония в столицата на империята. През 1871 г. единичният тираж на ежедневниците в световен мащаб е 1 млн. броя. Българските общини се нуждаят именно от силата на вседневната преса, за да бъдат информирани бързо, да отговарят на предизвикателствата на стопанската конюнктура, на властта и политиката.

Съдържанието на вестника остава в орбитата на предположенията. То би